

CRESSONNIÈRES, Jacques des (Sint-Jans-Molenbeek 6 november 1864 – Sint-Joost-ten-Noode 14 juni 1926).

Promoveerde op 29 juli 1884 in Brussel tot doctor in de rechten en vestigde zich daarna als advocaat in die stad. Op 8 november 1889 werd Cressonnières secretaris van de Conferentie der Belgische Advocaten. Van 1903 tot 1906 en van 1921 tot 1926 was hij lid van de Raad der Orde. Van 1920 tot 1921 was hij tevens deken.

Des Cressonnières' werk *Essai sur la question des langues en Belgique* (1919) is een typische uiting van het franskiljonisme in Vlaanderen en van de in Brussel en Wallonië heersende opvattingen. In dit werk zijn wel geen beledigingen aan het adres van de Vlamingen te vinden, zelfs niet aan dat van de Vlaamsgezinden. Des Cressonnières betoont zelfs achting en eerbied voor de 'Dietse' volkstaal. Het Nederlands wordt in zijn werk echter voorgesteld als de provincialistische en archaïserende trek van de oude Vlaamse aard. De verfransing van het Vlaamse land is voor hem dan ook een niet af te wenden fataliteit die verloopt volgens de hogere wetten van beschaving. Het boek kenmerkt zich daarenboven door een overspannen anti-Hollandse houding en een ontstellende vereenvoudiging van de geschiedenis in het schema van een sedert eeuwen levende 'Belgische' gemeenschap.

WERKEN: *Essai sur la question des langues en Belgique*, 1919.

LITERATUUR: H.J Elias, *25 jaar Vlaamse Beweging 1914- 1939*, I, 1969.

JANINE BEYERS-BELL* EN LUC VANDEWEYER